

Леся Романчук

Інтернетна повість

ТЕРНОПІЛЬ
БОГДАН

ББК 84(4Укр)-444
Р69

Романчук Леся

Р69 У мереживі мережі. Інтернетна повість—
Тернопіль: Навчальна книга—Богдан, 2009. — 152с.

ISBN 978-966-10-0395-7

Охороняється законом про авторське право. Жодна частина даного видання не може бути відтворена в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.

ISBN 978-966-10-0395-7

© Романчук Л., 2009
© Навчальна книга—Богдан, макет,
художнє оформлення, 2009

Стук-стук... Поїзд. Це ритмічне гойда-гойда і стукотіння помалу-поволі перетворюється на люленьки-люлі-колись-колись-колисанку.

Стук-стук і гойда-да, ледь перерване на люлі-люлі, несе мене до нової книги. Якщо хтось читає ці рядки, значить, — сталося, відбулося.

Моя дивна книжечка, де все буде від Я.

Злякалася. Як добре було ховатися за спину Софії, списувати на неї всі свої чудернацькі вибрики та пригоди, прикривати авторською вигадкою та творчим задумом вихватки нібито її характеру, а насправді — свої власні.

Звикла прикидатися нею і ховатися за чужі плечі. Десятки чи вже й сотні образів, облич, характерів, звичок...

Тут усе буде не так. Усе по-справжньому, документально, без вигадок. Хіба із власними роздумами. Все буде чесно — імена, явки, паролі, на тому граничному градусі ширості, який мені вдасться упіймати.

У мереживі мережі.
У мереживі міражів.
У нетрях Нету.

У мережанім царстві масок, примружених очей, несправжніх імен. Там усе має свою назву — чужу коротку, красиву, незрозумілу — нік, лінк, логін, браузер, акаунт, байт, піксель, йоксель-моксель... Там усе не наше, усе молоде, як, власне, й саме мереживо.

Туди залітають випадково, а затримуються надовго. Що тримає? Ким почуваєшся тут, у просторі етеру, якого начебто й немає, та він цілком реальний, який не можна помацати, та він є, який всюди — і ніде. Ким почуваєшся? Мухою? Павуком?

І чому це я одразу про членистоногих?

Обидві ролі почесні. Обидва персонажі активні й позитивні. І жоден з них — не жертва.

Ким почувалася Соф... ким почувалася я?

О, як легко вифантазувати почуття вигаданої героїні, і як майже неможливо до ладу описати власні!

Я почувалася більше мухою. Зовсім маленькою. Дрозофілою. Відчувала, що потрапила кудись не туди. Боялася ворухнути лапкою, щоб не повернути до себе увагу... не павука, павуки у Неті добрі, їм важливо, щоб у сітці борсалось якомога більше мух. Павуки підтримують та заохочують. Якщо хтось і небезпечний, то це хіба інші мухи та всіляка членистонога чисть і нечисть, що борсається,

житті це робить Оксана Забужко. А у віртуалі, в Інтернеті, всі, кому не ліньки.

А де зручніш дискутувати, як не в Інтернеті?

“Інтелектуальний центр поетичного виміру Ліни Костенко складається з різноплощинних предметних циклів, об’єднаних потужним внутрішнім струмом, що вдаряє читача, стомленого від “шабашів фікцій”, сатурналій фальші та поточної омани. Але то не змій-спокусник, то енергія високовольтної дуги, енергія з космічних музичних капел — жива, відкрита, сприйнятлива до найменших порухів душі.” — пише у статті “Камертон поезії Ліни Костенко” літературний критик Дмитро Дроздовський.

І йому відповідають! І знаєте хто? А отой самий славновідомий пан Ж! Щоправда, на справжньому фаховому рівні: *“Для філологічних поціновувачів, це напевно дивовижно непристойна річ — що мені читати Ліну Костенко і важко, і нецікаво? Чому мені не цікаво? Може тому, що це чисто жіноча поезія (завуальованого плачу та бідкання) вчорашнього жіночого безправ’я, а може, через одноплощинність розвитку подій та суджень? Так, у авторки початково є коротке просвітлення, яке її надихає на написання вірша, але як вона поступає — вона переносить відчутий багатомірний образ у двомірну площину, де намагається його гармонійно розмістити. І тоді виникає фантастична банальність спрощення високого образу. Воно звичайно, ті, хто живе в цій двомірній площині, категорично сперечатимуться, але ж вони про інші виміри, здебільшого, не знають, а*

пані Ліна, думаю, що знала, але не працювала над цим, залишилася з більшістю в традиційному українському інтелектуальному болоті — “Я лиш інструмент, в якому плачуть сні мого народу”, зі знедоленими їхніми снами, химерами, а не в епосі України попереду. “Сон розуму породжує химер!” — це про нашу класичну поезію”.

Звісно, куди нам, одно- і двовимірним, у нашому традиційному інтелектуальному болоті, та й Ліні Костенко куди до геніального тривимірного — “Матом всіх крию, сідаю в таксі”!

Стріляють у Ліну — а боляче всім нам. Чим вона їм заважає, другому ряду? Місце у президіях не пересиділа, нагород чужих не отримала, часу ефірного не відібрала, бо від нагород відмовляється, у телефарсах участі не бере, президії десятою дорогою обминає. “Вона вміє йти у внутрішню еміграцію” (Мар’яна Савка). Але ми чуємо її і з цього важкого промовистого мовчання. Мабуть, звернення до народу Ліни Костенко було б вагомим за звернення будь-якого з політиків. Кожен рядок, кожен вірш — звернення. Читаємо. Любимо. Розуміємо. А центуріони стріляють.

І що із того?

Вона стоїть собі десь там, на своїй кручі, така велична у своїй самотності, бо на цій гострій вершині бракує місця для двох, стоїть, оповита сімома вітрами, і тримає паузу. Вона мовчить. Але ще не все сказала.

Чим затулити, чим оберегти?

А слабо, щоб кашу — ложками?
І самим із Лілі — в Гулі?

Важко діставатись суті і
розчаровуватись гірко.
Плюньте ви на Ліліпутію,
бо задушать недомірки!

21.07.2008

Отакі рядки подарували ці липневі дні, солодкі,
аж липкі...

Липневий день

І усе так недоладно,
і усе так не мені...
День липкий, аж мармеладний
зависає у вікні.

Не пережую. А жити
аж до вечора. Уже
час, недобрий мій учитель,
У желе згорнувсь вужем.

І згорнеться коло денне,
витече і зрідне скло.
Сонця золото злиденне
капельюха одягло.

Вітер видихне й захрипне.
З хмари вибухне вода.
І липневий день відлипне.
А шкода його. Шкода.

25.07.2008

Стук-стук. Це вже інші колеса, інший поїзд.
І напрям інший — зворотний.

От вона вже й написана, книжечка про мереживо.

І не написано майже нічого — лиш одна-дві ниточки, лиш дві-три постаті, лиш один маленький промінчик, що зазирнув крізь вікна Windows у віртуальне царство, де все справжнє.

Обійняти неозоре — марне намагання.

Примирити непримиренне? Порозумітися із незрозумілим?

Кожна дорога починається з першого кроку. Айого зроблено. І якщо мій читач набере у віконці пошуку чарівні слова: “Поетичні Майстерні”, торкнеться ниточки Нету, можливо, прилипне, можливо, заплутається, можливо, напише перші у житті рядки, а хтось — перші рядки українською мовою, то хіба не варто воно всього досі пережитого і того, що...

...далі буде...

У мереживі мережі.

У мереживі міражів.

У нетрях Нету.

12.07-5.08.2008

Літературно-художнє видання

Романчук Леся

У МЕРЕЖИВІ МЕРЕЖІ
Інтернетна книга

Головний редактор *Богдан Будний*
Художнє оформлення *Ростислава Крамара*
Комп'ютерна верстка *Тетяни Золосдової*

Підписано до друку 01.09.2009. Формат 70×100/32. Папір офсетний.
Гарнітура Таймс. Умовн. друк. арк.6,13. Умовн. фарбо-відб. 6,13.

Видавництво «Навчальна книга – Богдан»
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців
ДК №370 від 21.03.2001 р.

Навчальна книга – Богдан, а/с 529, м.Тернопіль, 46008
тел./факс (0352) 52-06-07, 52-05-48, 52-19-66
publishing@budny.te.ua
www.bohdan-books.com